

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/27/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117225183
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117225183.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej, vo spore žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému E. W., nar. XX.X.XXXX, bytom W. XXX, t. č. B. 7, W., o zaplatenie 799,46 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/327/2017-93 zo dňa 27.4.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku v spojení s opravným uznesením č.k. 11Csp/327/2017-130 zo dňa 7.1.2019 a vo výroku o trovách konania.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie o zaplatenie 139,88 eura s príslušnými úrokmi z omeškania zastavil. Uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 17,52 eura s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 157,4 eura od 26.8.2015 do 30.12.2017, zo sumy 122,43 eura od 14.12.2017 do 15.1.2018, zo sumy 87,46 eura od 16.1.2018 do 13.2.2018, zo sumy 52,49 eura od 14.2.2018 do 15.3.2018 a zo sumy 17,52 eura od 16.3.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Vyslovil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70 %.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko žalovaného, výsledky vykonaného dokazovania, najmä obsah pripojených listinných dôkazov, ktoré špecifikoval, citoval ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1 vety prvej, § 9 ods. 2 písm. f), písm. j), písm. k), § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. od 1.1.2015 do 31.3.2015 (ďalej len zákona č. 129/2010 Z.z.), ďalej citoval ust. § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 46 ods. 2, § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka a uviedol, že právny vzťah medzi stranami sporu vznikol na základe uzatvorenej formulárovej zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa 22.1.2015 tým spôsobom, že žalovaný najprv dňa 21.1.2015 podpísal príslušný formulár označený ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere a to vyplnením časti V. údaje o požadovanom revolvingovom úvere. Žalobca zmluvu podpísal neskôr, a to dňa 22.1.2015 po vyplnení časti VI. údaje o schválenom revolvingovom úvere. V oboch týchto častiach sú totožné údaje okrem ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len RPMN). Konkrétne je v nich uvedená poskytnutá čiastka úveru 1.500,- eur, počet splátok 42, mesačná splátka vrátane úrokov 47,43 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.142,06 eura, ročná úroková sadzba 18,08 %, priemerná RPMN 36,30 %, a poplatok za poskytnutie úveru 150,- eur. V časti V. formulára je uvedená RPMN vo výške 26,17 % a v časti VI. vo výške 25,71 %. Dátum splatnosti prvej splátky je 1.3.2015 a poslednej 1.8.2018. Žalovaný prvú

splátku zaplatil 26.3.2015 vo výške 164,- eur a ďalšiu splátku vo výške 82,- eur zaplatil až 27.11.2015. Žalobca listom zo dňa 14.7.2015 oznámil žalovanému zosplatnenie úveru v dôsledku jeho omeškania s úhradou splátok č. 3, 4, 5 vo výške 245,35 eura s tým, že uviedol, že uplynutím 15 dní od jeho doručenia sa stanú splatnými všetky záväzky zo zmluvy. Žalovanému bol list doručený doporučené dňa 20.7.2015, bol uložený na pošte a dňa 11.8.2015 sa zásielka vrátila žalobcovi, keďže ju žalovaný v odbernej lehote neprevzal. Súd poukázal na bod 12 zmluvných dojednaní, z ktorých vyplýva, že doporučená zásielka sa považuje za doručenu dňom jej uloženia na pošte, pokiaľ adresát zásielku neprevezme, a to aj keď sa o doručení nedozvedel. Podľa posledného prehľadu platobnej histórie (č.l. 75 spisu) žalovaný zaplatil celkom žalobcovi 1.332,48 eura, po spísaní žaloby dňa 4.12.2017 uhradil 4 splátky po 34,97 eura, a to dňa 14.12.2017, 16.1.2018, 14.2.2018 a 16.3.2018.

Po právnom posúdení uplatneného nároku súd uviedol, že z dokazovania vyplynulo, že písomná akceptácia žalovaného vo vzťahu k termínu splatnosti mesačnej splátky, termínu konečnej splatnosti úveru, ale aj výšky RPMN chýba, a preto nedošlo k písomnej dohode strán o náležitostiach zmluvy. Výška RPMN bola iná v návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalovaného (26,17 %) a iná v akceptácii žalobcom (25,71 %). S poukazom na ust. § 44 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka je potrebné vyjadrenie žalobcu v zmluve považovať za nový návrh, ktorý by však žalovaný musel písomne akceptovať k čomu však nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN vo forme zmluvného konsenzu písomnou formou spôsobuje absenciu tejto povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ďalej z formulácie termínu konečnej splatnosti úveru je nepochybné, že termín musí byť určený dátumovo (minimálne mesiacom a rokom, pokiaľ by bola jasne v zmluve uvedená splatnosť mesačnej splátky). Nemožno termín splatnosti nahrádzať matematickým výpočtom jednotlivých splátok. Napokon je zrejme aj zo skutočností, že zákonodarcu počet splátok stanovil pri ďalšej povinnej náležitosti zmluvy uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., a preto nemohol mať na mysli počet splátok aj pri náležitosti predstavujúcej termín konečnej splatnosti úveru. Súd zastáva názor, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí síce byť obsiahnutá v jednom dokumente, ako to vyplýva z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v zmluve musí byť jasný odkaz na konkrétny dokument, ktorý by navyše musel byť odovzdaný žalovanému ako spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, čo v prípade oznámenia veriteľa nepochybne nebolo, a ani nemohlo byť z časového hľadiska naplnené. Vo vzťahu k rozčleneniu splátky úveru na istinu, úrok a poplatky uviedol, že sa nestotožnil s názorom žalovaného. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015 z 9.11.2016 s tým, že zdôraznil, že rozhodnutia súdneho dvora je nutné aplikovať pri eurokonformnom výklade vnútroštátneho práva, ktoré sa musí vykladať v súlade s právom únie, čo vyplýva zo zmluvy o fungovaní Európskej únie. Vnútroštátny súd má povinnosť zabezpečiť plnú účinnosť práva únie pri rozhodovaní sporu. Je neakceptovateľné, ak rozsudky Európskeho súdu by sa mali aplikovať len vtedy, ak sú na prospech na spotrebiteľa a nie opačne (poukázal na C-473/00 Cofidis, C-453/00 z 13.1.2004 najmä body 27 a 20). K totožnému záveru o nutnosti eurokonformného výkladu § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z. z. vo vzťahu k členeniu splátky úveru na istinu, úroku a poplatkov dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, ktoré by malo byť záväzné aj pre súdy nižšieho stupňa v súlade s princípom právnej istoty. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom k nedostatku náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ohľadne termínu splátky úveru, termínu konečnej splatnosti úveru a výšky RPMN je potrebné považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.. Žalovaný by teda mal žalobcovi vrátiť len sumu reálne poskytnutého úveru, t.j. 1.350,- eur, pričom strany si dohodli aj poplatok za poskytnutie úveru 150,- eur, ktorý sa započítal do sumy dohodnutého úveru tak, ako to vyplýva z textu zmluvy, čo napokon potvrdil aj žalovaný vo svojej výpovedi. Žalovaný doposiaľ zaplatil žalobcovi 1.332,48 eura, a preto jeho dlh činí 17,52 eura (1.350 - 1.332,48). V tejto časti preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel ohľadne istiny a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre rozdielnú výšku RPMN v žiadosti o úver a schválení úveru je neplatná alebo nevznikla. Súd túto skutočnosť vyhodnotil ako absenciu písomnej dohody strán o výške RPMN. Zmluva vo všeobecnosti môže byť uzatvorená aj ústne alebo konkludentne. V prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon vyžaduje obligatórnu písomnú formu v § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ale nedostatok tejto písomnej formy v zmysle tohto špeciálneho právneho predpisu, ktorý má nepochybne prioritu pred všeobecnou právnou úpravou, t.j. Občianskym zákonníkom v zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* ako dôsledok nedostatku písomnej formy upravuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť, a to v § 11 ods. 1 písm. a) zákona 129/2010 Z. z.. Preto aj námietka premlčania bola nedôvodná. V danom prípade došlo k platnému predčasnemu zosplatneniu úveru listom zo dňa 14.7.2015, ktorý žalovaný neprevzal v odbernej lehote. Platí však fikcia jeho doručenia dňom uloženia na pošte, t.j. dňa 20.7.2015, a preto boli dodržané zákonné predpoklady v zmysle ust. § 565

a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úroky z omeškania v rozsahu ich uplatnenia, t.j. od 26.8.2015, od kedy je potrebné počítať aj všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu, ktorá nepochybne v čase podania žaloby neuplynula. Súd citoval ust. § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/95 Z. z. s tým, že konštatoval, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením dlhu dňa 26.8.2015 po zosplatnení úveru, ktorý v tom čase predstavoval sumu 157,4 eura. Vzhľadom k tomu, že po spísaní žaloby uhradil ďalšie splátky súd ich odpočítal od výšky jeho dlhu podľa dátumu jednotlivých úhrad.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že stanovil pomer úspechu a neúspechu strán v spore, a to v prospech žalovaného v rozsahu 70 % s tým, že o výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania odvolanie právny zástupca žalobcu. Namietal záver súdu, že nedošlo k dohode o výške RPMN, čo má za následok, že nedošlo k vzniku úverovej zmluvy, ako aj domnienku súdu, že výška RPMN sa dá dohodnúť. Z tohto dôvodu namietal nesprávne posúdenie otázky vzniku zmluvných vzťahov. Údaj o RPMN nepredstavuje predmet záväzku, ale je to iba informácia určená spôsobom predpísaným zákonom. Ak súd dospel k záveru, že nedošlo k vzniku zmluvy z dôvodu, že zmluvné strany sa nedohodli na hodnote RPMN, takýto záver nie je vecne správny. Ďalej namietal záver súdu o tom, že zmluva neobsahuje dobu trvania a termín konečnej splatnosti, pre ktoré náležitosti súd považoval úver za bezúročný. Poukázal na jednotlivé zmluvné dojednania čl. 4 ods. 4.5, článku 7 ods. 7.11 písm. g) s tým, že uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z čl. 4 ods. 4, 5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Z tohto dôvodu namietal nesprávne skutkové zistenia ohľadne termínu splatnosti splátok, ktorý je uvedený aj v oznámení veriteľa, ktorý je súčasťou zmluvy. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v zmysle ktorého pre uvádzanie alebo neuvádzanie termínu konečnej splatnosti a termínu splátky nie je možné prijať záver o bezúročnosti úveru. Poukázal na znenie vnútroštátneho práva, t.j. zákona č. 129/2010 Z. z., ale aj v znení unijného práva a povinnosť zabezpečiť prostredníctvom eurokonformného výkladu plnú účinnosť unijného práva. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, ako aj rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/2007 bod 210. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť uplatnené nároky, zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov celého konania.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojich písomných vyjadreniach, napadnuté rozhodnutie považoval za správne. Navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok. Trovy odvolacieho konania si neuplatnil.

4. Právna zástupkyňa žalobcu sa v rámci odvolacej repliky k doručenému vyjadreniu žalovaného k odvolaniu písomne nevyjadřila.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli, ako aj internetovej stránke dňa 12.3.2019 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Predmetom odvolacieho konania bol zamietavý výrok a výrok o trovách konania.

Oboznámením sa s obsahom spisu, jeho odôvodnením, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o nedostatku obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to termínu splátky vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k/, ako aj výšky RPMN vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2

písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z., na základe čoho súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.

6. K odvolaniu žalobcu uvádza, že uplatnené námietky týkajúce sa nesprávneho posúdenia vzniku právneho vzťahu, ako aj nedojednania výšky RPMN odvolací súd považoval za nedôvodné z dôvodu, že výška RPMN vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru alebo pôžičky, lebo zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Obsahuje ročný úrok, úrok z úrokov, výšku úrokovej sadzby určenú v percentách, poplatky, ktoré sú spojené s úverom alebo pôžičkou, ktoré sú zvyčajne jednorazové (poplatok za poskytnutie úveru za sprostredkovanie, administratívny poplatok), poplatky pravidelné, ktoré sa platia spolu so splátkou úveru v mesačnej, štvrťročnej periodicite (poplatok za úverový účet, poistenie schopnosti splácať úver), tieto poplatky je potrebné pri každom úvere platiť, sa zarátavajú do výšky RPMN. Zo zákona platí, že výšku RPMN uvádza dodávateľ v návrhoch na uzavretie zmluvy o úvere. Je nesporné a odvolací súd súhlasí so žalobcom, že sa jedná o údaj, ktorý vyplýva z výšky poskytovaného úveru, obdobia, na ktoré sa úver poskytuje, z výšky nákladov, splátok a poplatkov, ktoré súvisia s poskytnutím úveru, avšak, v danom prípade zo strany strán sporu nedošlo k správne uvedeniu výšky RPMN z dôvodu, že z obsahu spisu je nesporné, že reálne bol poskytnutý žalovanému len úver vo výške 1.350,- eur a nie vo výške 1.500,- eur, ako je nesprávne uvedené v zmluve o úvere. Suma 150,- eur bola automaticky po uzavretí zmluvy o úvere odpočítaná z výšky poskytnutých finančných prostriedkov. Nesprávne uvedenie sumy úveru má za následok aj nesprávne uvedenie jej výšky. Celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, o ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s úverom, ktoré nie sú spotrebiteľovi reálne vyplatené. Nesprávne uvedená celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok aj nesprávnosť výšky RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa, lebo výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru (Rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-377/14). Súd prvej inštancie správne poukázal na rozdielny údaj uvedený vo formulárovej zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 22.01.2015, v ktorej časti 5 formulára je uvedená výška RPMN 26,17 % a v časti 6 vo výške 25,17 %. Dôvodom pre záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru bol nedostatok vyplývajúci z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ týkajúci sa termínu splátky úveru, ako aj nesprávny údaj o výške RPMN vyplývajúci z ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z., s ktorým právnym posúdením sa odvolací súd stotožnil. Uplatnená námietka nesprávneho právneho posúdenia žalobcom nebola opodstatnená. Právny vzťah medzi stranami sporu síce vznikol, avšak z dôvodu nedostatku náležitostí spotrebiteľskej zmluvy žalobcovi nebolo možné priznať uplatnené nároky v plnom rozsahu.

7. Vo vzťahu k uplatnenej námietke týkajúcej sa členenia splátok, ako aj eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. odvolací súd nezaujal vecné stanovisko z dôvodu, že pre záver súdu o bezúročnosti a bez poplatkov poskytnutého spotrebiteľského úveru stačí nedostatok jednej z obligatórných náležitostí požadovaných zákonom.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v zamietavom výroku v spojení s opravným uznesením č.k. 11Csp/327/2017-130 zo dňa 07.01.2019 ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaného v odvolacom konaní vyplývajúceho z ust. § 255 ods. 1 CSP. V záujme rozumného usporiadania procesných nárokov strán sporu v súlade s článkom 4 ods. 2 v spojení s článkom 17 základných princípov CSP, odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo mu z obsahu spisu nevyplývajú, ani si ich neuplatnil.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní

vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.